

Arrest

nr. 137 753 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaten K. VAN ZANDWEGHE en K. VERWILGHEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 april 2013 trad de verzoekende partij in het huwelijk met de heer A.T, van Belgische nationaliteit, te Marokko.

Op 20 mei 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in de hoedanigheid van echtgenote van de heer A.T.

Op 14 november 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het is correct dat sinds september 2011 er aan de gezinshereniging een bijkomende voorwaarde is verbonden.

De echtgenoot van verzoekster moet “toereikende bestaansmiddelen” hebben.

Verzoekster legde de door haar echtgenoot gesloten arbeidsovereenkomst van bepaalde duur (dd. 05.03.2014). De man heeft vaste inkomsten die hem in staat stellen op een duurzame wijze voor zijn gezin te zorgen.

Bijgevolg dient art. 42 §1, tweede lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toegepast te worden.

Minstens diende indien het referentiebedrag niet werd gehaald, de DVZ eerst een behoefteanalyse te maken van het gezin van verzoekster. Op basis daarvan diende de DVZ te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in de behoeften van het gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid

Art. 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

Een en ander wordt bevestigd door het Grondwettelijk Hof:

Artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, W. 15 december 1980 heeft niet tot gevolg dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens art. 42, § 1, tweede lid, W. 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.

(GwH, 26 september 2013, nr. 121/2013, overw. B.55.2).

Er zijn dus wel degelijk toereikende bestaansmiddelen. Minstens werd geen behoefteanalyse gemaakt.

Er werd zeer eenvoudig verwezen naar het feit dat de arbeidsovereenkomst “maar” van bepaalde duur was en dat de referentiepersoon “momenteel” tewerkgesteld is voor een bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten.

Op het ogenblik van de beslissing werd er dus van uitgegaan dat de referentiepersoon tijdelijk tewerk was gesteld. Dit was niet correct. Bovendien is een en ander onredelijk.

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Artikel 42 §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

De negatieve beslissing werd genomen op 5 maand en 26 dagen na de aanvraag en werd het gemeentebestuur en vervolgens verzoekster ter kennis gegeven 5 maand en 29 dagen na de aanvraag. Men kan bezwaarlijk volhouden dat de beslissing aldus ‘zo snel mogelijk’ is genomen, zoals de wet nochtans voorschrijft.

De uiteindelijke beslissing viel weliswaar nét binnen de maximale termijn van 6 maanden, en kan dus geen stilzwijgende goedkeuring van de aanvraag impliceren.

Desondanks roept de werkwijze van DVZ en de dienst Asiel en Migratie van het lokale gemeentebestuur heel wat vragen op.

De negatieve beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon noch stabiel noch regelmatig zijn. De referentiepersoon is momenteel immers tewerkgesteld voor een bepaalde duur. Er werden geen bijkomende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat het voorgelegde tijdelijke contract inmiddels werd verlengd, werd omgezet in een contract van onbepaalde duur, of dat er een nieuw arbeidscontract werd afgesloten.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”

De enige reden voor de negatieve beslissing blijkt aldus het ‘niet-actualiseren’ van het aanvraagdossier te zijn. Over het niet toereikend zijn van de bestaansmiddelen wordt met geen woord gerept en blijkt aldus geenszins een positieve beslissing in de weg te staan.

“Nemo censetur ignorare legem” geldt als algemeen rechtsbeginsel in het Belgisch rechtstelsel. Dit geldt duidelijk ook en des te meer voor de rechtsonderhorigen die vreemd zijn aan het Belgisch rechtssysteem.

Verzoekster was perfect in de mogelijkheid haar aanvraagdossier te actualiseren, gezien haar echtgenoot over een nieuwe arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur beschikte.

De enige reden waarom verzoekster haar dossier niet actualiseerde is het feit dat zij de noodzaak hiertoe niet kende; nauwelijks wist zij dat actualiseren überhaupt tot de mogelijkheden behoorde.

Verzoekster was overgeleverd aan de welwillendheid en informatieverstrekking van de gemachtigde op de dienst asiel & migratie van het lokale gemeentebestuur.

Het leidt geen twijfel dat verzoekster gewoonweg niet geïnformeerd werd over de noodzaak haar dossier te actualiseren en aan te vullen met de nieuwe arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot. Niet op het moment van het indienen van de aanvraag, en zeker niet terloops de beslissingstermijn. Indien zij hiervan op de hoogte was gebracht, had zij dit ongetwijfeld gedaan, gelet op het gemak waarmee ze deze nieuwe overeenkomst had kunnen voorleggen.

Hiermee heeft het betreffende gemeentebestuur duidelijk een inbreuk gepleegd op een tweetal algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

- Schending van het redelijkheidsbeginsel

Bij het behandelen van de aanvragen beschikt de overheid over een ruime beoordelingsvrijheid. Deze vrijheid wordt echter begrensd door de redelijkheid.

Een beslissing kan strijdig met het redelijkheidsbeginsel worden bevonden indien die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 8 april 2011, nr. 212.579. en RvS 22 maart 2013 nr. 222.953).

Door het niet deskundig verstrekken van informatie aan verzoekster omtrent de nood te actualiseren, heeft men niet gehandeld als een normale en redelijke overheid.

Het lokale gemeentebestuur, en in het bijzonder de gemachtigde op de dienst Asiel & Migratie, is de enige bron van informatie voor verzoekster. Indien verzoekster op de contactmomenten met deze dienst zelfs niet ingelicht wordt over de eventuele noodzaak om latere documenten aan het aanvraagdossier toe te voegen, kan zij niet verondersteld worden iets te ondernemen na vijf maand niks gehoord te hebben; a fortiori niet wanneer zij elk moment een beslissing kon verwachten.

Elke redelijk handelende overheid zou minstens bij het indienen van de aanvraag toelichting geven over de noodzaak om al dan niet te actualiseren.

Verzoekster zou haar aanvraag geactualiseerd hebben indien zij bij het indienen van de aanvraag werd verwittigd dat de beslissingstermijn langer loopt dan de duur van de arbeidsovereenkomst op basis waarvan de beslissing zou worden genomen.

Zij werd hier daarentegen helemaal niet over geïnformeerd, wat kennelijk onredelijk is.

- Minstens schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 8 april 2011, nr. 212.579. en RvS 22 maart 2013 nr. 222.953).

Volgens het geciteerde arrest in de motivering van de weigeringsbeslissing “Houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de

betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en wanneer de betrokkene ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn, vermits zij op zijn eigen toestand betrekking hebben.” (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

De geciteerde zaak is echter fundamenteel verschillend van de voorliggende, daar de verzoekende partij aldaar gedurende de lopende beslissingstermijn wél stukken bijvoegde bij haar dossier, maar een enkel essentieel stuk betreffende een wijziging van actuele toestand, nl. de wijziging van hoedanigheid van werknemster naar werkzoekende, niet voorlegde.

In casu is er voor verzoekster geen sprake van een wijziging van een actuele toestand. De arbeidsovereenkomst van haar echtgenoot werd verlengd voor onbepaalde duur op de dag dat de overeenkomst van bepaalde duur afliep. De facto deed zich geen enkele wijziging aan de actuele toestand voor.

Volgens het zorgvuldigheidsbeginsel dient de overheid zich voor haar beslissing te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten.

Zij heeft aldus onzorgvuldig gehandeld door zich niet te vergewissen van de werkelijk bestaande feiten, of hiertoe enige bijkomende informatie te hebben gevraagd.

Minstens kan van verzoekster, zonder hierover geïnformeerd te zijn geweest, niet verwacht worden zelf de nodige stukken te actualiseren.

Meer nog, het feit dat de negatieve beslissing viel nauwelijks op 14 dagen na het eindigen van de arbeidsovereenkomst die deel uitmaakte van het aanvraagdossier, doet vermoeden dat de beslissing moedwillig zo lang mogelijk werd uitgesteld, met de bedoeling de einddatum van de arbeidsovereenkomst te bereiken en aldus de aanvraag te kunnen weigeren wegens gebrek aan stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Hierdoor zou meer dan enkel het zorgvuldigheidsbeginsel in het gedrang komen, al wil verzoekster het zover niet drijven.

Alleszins is het onredelijk te verwachten dat zo verzoekster haar dossier wél had geactualiseerd dit stuk al via de gemeente op datum van beslissing (nauwelijks 14 dagen na de nieuwe arbeidsovereenkomst) bij de DVZ was terecht gekomen.

3. Vernietiging “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten” van 14 november 2014.

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van art. 39/2, § 2, optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had.

In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In de aangelegenheden bedoeld in art. 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. (GwH, 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van art. 39/2, § 2, optreedt, doet hij uitspraak niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. De genoemde bepaling komt tegemoet aan de vereisten van art. 18 van richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, wat de mogelijkheid betreft om een beroep in te stellen tegen maatregelen bedoeld in die bepaling (GwH, 27 mei 2008, nr. 81/2008).

Vermits de genomen beslissing in strijd met de wet is genomen dient deze zonder meer vernietigd te worden.”

Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij in het eerste onderdeel van haar middel, blijkt dat zij van oordeel is dat de verwerende partij een behoeftanalyse diende te maken conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is als echtgenote van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van de verzoekende partij moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de vreemdelingenwet aantonen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als stabiel en regelmatig worden beschouwd. Immers motiveert de verwerende partij haar beslissing als volgt: “uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon noch stabiel noch regelmatig zijn.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet diende de verwerende partij over te gaan tot een behoefteanalyse wanneer niet voldaan is aan de voorwaarde van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, hetgeen zij *in casu* nagelaten heeft te doen.

De verwerende partij schendt artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2014 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU